

ECLI:NL:CBB:2003:AI1140

Instantie	College van Beroep voor het bedrijfsleven
Datum uitspraak	25-07-2003
Datum publicatie	15-08-2003
Zaaknummer	AWB 02/1681
Rechtsgebieden	Bestuursrecht
Bijzondere kenmerken	Eerste aanleg - meervoudig
Inhoudsindicatie	Wet op de Accountants-Administratieconsulenten Raad van tucht Den Haag
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

College van Beroep voor het bedrijfsleven

No.AWB 02/1681 25 juli 2003

20120 Wet op de Accountants-Administratieconsulenten

Raad van tucht Den Haag

Uitspraak in de zaak van:

A, te X, appellante van een beslissing van de raad van tucht voor registeraccountants en Accountants-Administratieconsulenten te 's-Gravenhage (hierna: raad van tucht), gewezen op 1 augustus 2002.

1. De procedure

Bij brief, verzonden op 6 augustus 2002, heeft de raad van tucht appellante afschrift toegezonden van zijn op 1 augustus 2002 genomen beslissing op een klacht tegen

B (hierna: betrokkene). Deze klacht is op 13 maart 2001 ingediend bij de NOvAA, die blijkens genoemde beslissing deze klacht bij brief van 9 april 2001 heeft doorgezonden aan de raad van tucht.

Bij een op 30 september 2002 bij het College ingediend beroepschrift heeft appellante tegen die beslissing beroep bij het College ingesteld.

De raad van tucht heeft bij brief van 22 oktober 2002 op de zaak betrekking hebbende stukken doen toekomen aan de griffier van het College.

Op 9 december 2002 heeft het College een reactie van betrokkene ontvangen op het door appellante in beroep gestelde.

Het College heeft de zaak behandeld ter zitting van 8 mei 2003, waar betrokkene in persoon is verschenen, vergezeld van mr. J.E. Benner, advocaat te 's-Hertogenbosch.

2. De vaststaande feiten

Het College gaat uit van de feiten zoals die zijn vastgesteld in de bestreden beslissing van de raad van tucht, nu die feitelijke uitgangspunten op zichzelf niet bestreden zijn. Op grond van de stukken en het verhandelde ter terechtzitting staan deze feiten ook voor het College vast.

3. De bestreden tuchtbeslissing

Bij de bestreden tuchtbeslissing, die aan deze uitspraak is gehecht en als hier ingelast wordt beschouwd, heeft de raad van tucht de klacht in al haar onderdelen ongegrond verklaard.

4. De middelen van beroep

Appellante heeft, samengevat weergegeven, tegen de bestreden tuchtbeslissing de volgende middelen voorgedragen.

4.1 Ten onrechte verzuimt de raad van tucht als vaststaand feit op te nemen dat appellante ook erover heeft geklaagd dat betrokkene tweemaal een termijn heeft laten verlopen en dat de onder zijn verantwoordelijkheid verrichte werkzaamheden over het boekjaar 1998, waaronder begrepen de tussentijdse inbreng van een eenmanszaak in een B.V., onjuist en onvolledig waren, zodat de opvolgend accountant extra werkzaamheden heeft moeten verrichten tengevolge waarvan appellante voor extra kosten is geplaatst.

4.2 Ten onrechte verzuimt de raad van tucht als vaststaand feit op te nemen dat de opdracht tot oprichting van de vennootschap door betrokkene, zonder tussenkomst van appellante, aan een notaris is verstrekt. Bedoelde notaris dient op de voet van artikel 6:76 BW te worden aangemerkt als hulppersoon, althans als niet ondergeschikte in de zin van artikel 6:171 BW, zodat betrokkene aansprakelijk is voor eventuele door de notaris gemaakte fouten, in casu het niet bewaken van een termijn.

4.3 Ten onrechte overweegt de raad van tucht dat betrokkene zich gemotiveerd tegen de klachten van appellante heeft verweerd.

4.4 Ten onrechte overweegt de raad van tucht dat een terughoudende beoordeling van appellantes klacht over de hoogte van de declaraties van betrokkene op zijn plaats is, nu dit geschil tussen partijen onderwerp van een civiele procedure is geweest, die in een schikking heeft geresulteerd. Juist nu het tot een schikking met betrokkene is gekomen, had de raad van tucht de klachten van appellante ter zake van de declaraties van betrokkene aan een minutieus onderzoek moeten onderwerpen. Immers, bij bedoelde schikking is het nu juist niet tot een inhoudelijke beoordeling van de door betrokkene verrichte werkzaamheden gekomen.

4.5 Ten onrechte overweegt de raad van tucht dat uit de stukken voldoende blijkt dat betrokkene regelmatig en vooraf over de door hem te verrichten werkzaamheden overleg heeft gevoerd met appellante.

4.6 Ten onrechte overweegt de raad van tucht dat de door betrokkene overgelegde specificaties voldoende duidelijk zijn om daaruit af te kunnen leiden welke werkzaamheden door betrokkene zijn verricht.

4.7 Ten onrechte overweegt de raad van tucht, in weerwil van haar overweging dat niet uitgesloten is dat betrokkene sommige werkzaamheden dubbel heeft gedeclareerd, dat het tegen die dubbele declaratie gerichte klachtonderdeel ongegrond is. Met deze overweging geeft de raad van tucht er blijk van de wijze van declareren van betrokkene niet te hebben beoordeeld of getoetst. Het kan naar de mening van appellante niet zo zijn dat dubbel declareren slechts dan tuchtrechtelijk verwijtbaar zou zijn wanneer het stelselmatig heeft plaatsgevonden.

4.8 Ten onrechte overweegt de raad van tucht dat sprake is geweest van slechts één uitstel. Vast staat dat tweemaal een termijn is verlopen.

4.9 Ten onrechte overweegt de raad van tucht dat zonder nadere gegevens, welke appellante niet heeft verstrekt, de juistheid van de kritiek van BDO Walgemoed CampsObers niet te beoordelen is. De raad van tucht heeft niet gemotiveerd welke gegevens hij bedoelt en heeft verzuimd appellante om die gegevens te vragen. Voorts lag het op de weg van betrokkene om bedoelde kritiek gemotiveerd en gedocumenteerd te betwisten.

5. De beoordeling

5.1 Het eerste en het tweede middel van beroep strekken ten betoge dat de raad van tucht een aantal zaken ten onrechte niet als vaststaande feiten heeft aangemerkt.

Allereerst acht het College in haar algemeenheid onjuist appellante's kennelijke opvatting dat de raad van tucht gehouden zou zijn om al hetgeen door een partij wordt gesteld te zijn voorgevallen, met zoveel woorden in de tuchtbeslissing op te nemen, laat staan als vaststaande feiten te kwalificeren.

Voorts heeft het College geconstateerd dat de formulering van appellantes eerste grief in de bestreden tuchtbeslissing vrijwel letterlijk aansluit bij de formulering van die grief in het klaagschrift, terwijl het tweede middel van beroep op een civielrechtelijke aangelegenheid ziet, die in de onderhavige tuchtprocedure niet aan de orde kan komen.

Het eerste en het tweede middel falen derhalve.

5.2 Met het derde middel betoogt appellante dat de raad van tucht ten onrechte heeft overwogen dat betrokkene gemotiveerd verweer heeft gevoerd. Ook deze grief slaagt niet. Het verweerschrift en de dupliek van betrokkene zijn summier. Naar het oordeel van het College is evenwel geenszins sprake van een ongemotiveerd verweer, te minder nu betrokkene ter zitting van de raad van tucht dat verweer heeft toegelicht.

Mitsdien faalt ook het derde middel.

5.3 Het vierde middel is gericht tegen de maatstaven die de raad van tucht heeft aangelegd bij de toetsing van de klachten van appellante inzake de declaraties van betrokkene. Het College zal dit middel hier tezamen met het zesde en zevende middel van beroep beoordelen, aangezien laatstgenoemde middelen eveneens betrekking hebben op de declaraties van betrokkene en voor het antwoord op de vraag of het vierde middel terecht is voorgedragen, eerst het zesde middel dient te worden beoordeeld.

5.3.1 Het College overweegt in dit verband allereerst dat het in deze tuchtprocedure slechts uitspraak kan doen over een eventueel tuchtrechtelijk laakbaar handelen. Het College is niet bevoegd bindende uitspraken te doen over de hoogte van facturen. Daartoe zijn uitsluitend bevoegd de Raad voor Geschillen van het Nederlands Instituut van Registeraccountants (NIVRA) en de burgerlijke rechter. Zoals het College al eerder heeft overwogen (uitspraak van 11 december 2001, AWB 00/391, en uitspraak van 17 april 2001, AWB 99/933, op internet te raadplegen op www.rechtspraak.nl onder, respectievelijk, LJN-nummers AD9053 en AB1496) kan in het kader van een tuchtrechtelijke procedure bij het College over de hoogte van declaraties alleen met vrucht worden geklaagd, indien betrokkene bij het opstellen en indienen van declaraties zodanig in strijd met de van hem te verlangen zorgvuldigheid heeft gehandeld, dat daardoor de eer van de stand van - in dit geval - accountant-administratieconsulenten is geschaad of anderszins is gehandeld in strijd met - in dit geval - de Verordening Gedrags- en Beroepsregels Accountants-Administratieconsulenten.

Van een handelen van betrokkene in vorenbedoelde zin, is het College niet kunnen blijken. Weliswaar heeft appellante in de procedure bij de raad van tucht bescheiden inzake verrichtingen van betrokkene en door hem in rekening gebrachte bedragen ingebracht, doch het College is niet tot het oordeel kunnen komen dat de door appellante gewraakte handelwijze van betrokkene, afgemeten aan de hiervoor vermelde maatstaf, als laakbaar in tuchtrechtelijke zin kan worden aangemerkt. Het College heeft aan de hand van bedoelde bescheiden, noch aan de hand van de in de onderhavige procedure overgelegde stukken, kunnen vaststellen dat betrokkene stelselmatig een bovenmatig aantal uren aan appellante in rekening heeft gebracht of declaraties heeft verzonden ter zake van overbodige werkzaamheden, dan wel uren dubbel, als in door appellante bedoelde zin, in rekening heeft gebracht. Het College neemt bij dit oordeel in aanmerking dat is gebleken dat betrokkene op verzoek van appellante gedetailleerde specificaties van het door hem gedeclareerde honorarium heeft verstrekt, terwijl appellante haar klachten aangaande die declaraties niet heeft gespecificeerd, noch van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt om haar klachten mondeling ter zitting van de raad van tucht of ter zitting van het College toe te lichten. Uit het feit dat met betrokkene een schikking is getroffen kan naar het oordeel van het College niet de gevolgtrekking worden gemaakt dat betrokkene heeft erkend dat hij een bovenmatig aantal uren heeft gedeclareerd. Uit de stukken blijkt dat bedoelde schikking heeft plaatsgevonden met het oog op de verhouding tussen de kosten van de door betrokkene voorgenomen gerechtelijke procedure ter inning van zijn declaraties en het

bedrag dat met die inning was gemoeid. Derhalve is in het midden gebleven of appellante met haar opvatting dat betrokkene een te hoog honorarium in rekening heeft gebracht, het gelijk aan haar zijde heeft.

Evenmin kan uit de overweging van de raad van tucht dat niet uitgesloten kan worden dat bij sommige werkzaamheden uren dubbel in rekening worden gebracht, de gevolgtrekking worden gemaakt dat betrokkene inzake het door hem in rekening gebrachte honorarium een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt. Uit de bestreden tuchtbeslissing blijkt immers evenzeer dat de raad van tucht bij genoemde overweging een situatie voor ogen stond waarin een accountant een medewerker van zijn kantoor instrueert over bepaalde te verrichten werkzaamheden, in welk geval zowel de accountant als de betrokken medewerker 'uren' kunnen declareren. Nu uit het hiervoor overwogene volgt dat de raad van tucht op goede gronden heeft geoordeeld dat niet is gebleken dat betrokkene ter zake van zijn declaraties tuchtrechtelijk een verwijt valt te maken, moet de conclusie luiden dat deze grief vergeefs is voorgedragen.

Gelet op het vorenoverwogene falen zowel het zesde als het zevende middel en kan deswege ook het vierde middel, voor zover appellante daarin heeft betoogd dat de raad van tucht een diepgaand onderzoek naar de declaraties van betrokkene had behoren in te stellen, niet slagen.

5.3.2 Voor zover appellante zich in het vierde middel heeft gericht tegen de opvatting van de raad van tucht dat hem vanwege genoemde schikking een nog terughoudender toetsing van de in geding zijnde declaraties toekomt, overweegt het College het volgende.

De omstandigheid dat de civiele procedure is uitgemond in een schikking, betekent naar het oordeel van het College niet, dat tussen appellante en betrokkene niet langer verschil van mening omtrent de declaraties van betrokkene zou bestaan. Gelet op het in artikel 51, eerste lid, van de Wet op de Accountants-Administratieconsulenten genoemde doel van de tuchtrechtspraak, te weten het weren en beteugelen van misslagen van Accountants-Administratieconsulenten, in de uitoefening van hun beroep begaan en van inbreuken op verordeningen van de Nederlandse Orde van Accountants-Administratieconsulenten en op de eer van de stand van vorenbedoelde Accountants-Administratieconsulenten, behoort tot de verantwoordelijkheid van de raad van tucht om, in geval van aan hem gerichte klachten inzake het optreden van een accountant-administratieconsulent, te onderzoeken of sprake is van tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen in vorenbedoelde zin. Of ter zake van (een onderdeel van) die klacht(en) een schikking met de betrokken accountant-administratieconsulent tot stand is gekomen, is daarbij niet van betekenis.

Het vierde middel van beroep treft derhalve in zoverre doel.

Het College ziet in het voorgaande evenwel geen grond voor vernietiging van de bestreden tuchtbeslissing. Zoals uit rubriek 5.3.1. van deze uitspraak volgt, is de raad van tucht terecht tot het oordeel gekomen dat de door appellante gewraakte handelwijze van betrokkene niet als laakbaar in tuchtrechtelijke zin kan worden aangemerkt. In aanmerking genomen dat de raad van tucht, blijkens de bestreden tuchtbeslissing, bedoelde handelwijze primair heeft afgemeten aan de in genoemde rubriek weergegeven maatstaf, ziet het College geen aanknopingspunten voor het oordeel dat aan deze grief van appellante de betekenis moet worden gehecht die appellante daaraan toegekend wenst te zien. Niet gebleken is dat de opvatting van de raad van tucht dat hem een nog terughoudender toetsing toekomt ingeval het tussen partijen tot een schikking is gekomen, een rol heeft gespeeld bij de hier aan de orde zijnde tuchtbeslissing.

5.4 Ten aanzien van de in het vijfde middel naar voren gebrachte grief van appellante dat de raad van tucht ten onrechte heeft overwogen dat uit de stukken voldoende duidelijk is geworden dat betrokkene regelmatig vooraf met appellante overleg heeft gepleegd over door hem te verrichten werkzaamheden, overweegt het College dat betrokkene in zijn reactie van 6 december 2002 ter zake van dit punt van het beroepschrift heeft verwezen naar zijn brief van 25 februari 2000. Het College heeft vastgesteld dat in bedoelde brief door betrokkene een aanzienlijk aantal momenten is opgesomd waarop overleg, dan wel contact, met appellante heeft plaatsgevonden. Appellante heeft de juistheid van deze uiteenzetting niet gemotiveerd betwist. Gelet hierop, kan naar het oordeel van College niet staande worden gehouden dat genoemde overweging van de raad van tucht feitelijke grondslag mist.

5.5 Het achtste middel heeft betrekking op de klacht van appellante dat - door toedoen van betrokkene - bij de oprichting van haar besloten vennootschap (hierna: BV) tweemaal een termijn is verlopen. Het

College overweegt dienaangaande dat van het verstrijken van een tweede termijn uit het dossier niet anders blijkt dan hetgeen door appellante dienaangaande wordt gesteld. Noch de stukken, noch het beroepschrift, bieden inzicht op welke termijn de gestelde tweede overschrijding betrekking heeft. Voorts valt ten aanzien van de eerste termijnoverschrijding slechts te concluderen, zoals de raad van tucht ook heeft gedaan, dat het niet aan betrokkene maar aan de ten behoeve van de oprichting van de BV ingeschakelde notaris te wijten is dat de (eerste) termijn onbenut is verstreken. Het College vermag niet in te zien welk tuchtrechtelijk verwijt betrokkene in dit opzicht valt te maken, zodat ook het achtste middel faalt.

5.6 In hetgeen appellante in het negende middel heeft aangevoerd aangaande de overweging van de raad van tucht dat zonder nadere gegevens niet kan worden beoordeeld of de kritiek van de opvolgend accountant op het functioneren van betrokkene terecht is, vindt het College geen aanleiding om de raad in dat oordeel niet te volgen. Daartoe overweegt het College dat betrokkene bij memorie van antwoord van 9 december 2002 op de grieven van appellante heeft gereageerd en dat hij ten aanzien van het onderhavige klachtonderdeel heeft verwezen naar zijn brieven van 25 februari 2002 [bedoeld zal zijn 25 februari 2000] en 24 augustus 2000. Naar het oordeel van het College had appellante, indien zij meende dat die reactie niet als afdoende kan worden beschouwd, daarin aanleiding moeten vinden in beroep dit klachtonderdeel aan de hand van nadere gegevens te adstrueren. Appellante heeft zulks nagelaten, terwijl zij, zoals gezegd, evenmin van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt ter zitting van het College haar beroep toe te lichten.

Derhalve dient ook het negende middel te worden verworpen.

5.7 Nu geen van de grieven slaagt en het beroep ook overigens geen elementen bevat die tot een vernietiging van de bestreden tuchtbeslissing kunnen leiden, dient het beroep te worden verworpen.

5.8 Onderstaande beslissing berust op titel IV van de Wet op de Accountants-Administratieconsulenten en artikel 5 van de Gedrags- en Beroepsregels Accountants-Administratieconsulenten.

6. De beslissing

Het College verworpt het beroep.

Aldus gewezen door mr. B. Verwayen, mr. M.A. Fierstra en mr. J.L.W. Aerts, in tegenwoordigheid van mr. M.J. van den Broek-Prins, als griffier, en uitgesproken in het openbaar op 25 juli 2003.

w.g. B. Verwayen w.g. M.J. van den Broek-Prins